रुधिरेण च सिक्ताङ्गं दृष्ट्वा सैन्यमभज्यत। विचित्रकवचे तस्मिन् हते मद्रनृपानुजे। ९४०
हाहाकारं प्रकुर्व्वाणाः कुरवो विप्रदुद्रुवुः। शल्यानुजं हतं दृष्ट्वा तावकास्त्यक्तजीविताः।
विचेरुः पाण्डवभयाद्रजोध्वस्तास्तदा भृशं। तांस्तथा भज्यमानांस्तु कौरवान् भरतर्षभ।
शिनेर्नप्ता किरन् बाणैरभ्यवर्त्तत सात्यकिः। तमायान्तं महेष्वासमप्रधृष्यं दुरासदं।
हार्द्दिक्यस्त्वरितो राजन् प्रत्यगृह्णादभीतवत्। तौ समेतौ महात्मानौ वार्ष्णेयावपराजितौ।
हार्द्दिक्यः सात्यकिश्चैव सिंहाविव बलोत्कटौ। इषुभिर्व्विमलाभासैश्छादयन्तौ परस्परं। ९४५
अर्चिर्भिरिव सूर्य्यस्य दिवाकरसमप्रभौ। चापमार्गबलोद्धूतान् मार्गणान् वृष्णिसिंहयोः।
आकाशगानपश्याम पतङ्गानिव शीघ्रगान्। सात्यकिं दशभिर्व्विद्ध्वा हयांश्चास्य त्रिभिः शरैः।
चापमेकेन चिच्छेद हार्द्दिक्यो नतपर्व्वणा। तं निकृत्तं धनुःश्रेष्ठमपास्य शिनिपुङ्गवः।
अन्यदादत्त वेगेन वेगवत्तरमायुधं। तदादाय धनुःश्रेष्ठं बरिष्ठः सर्व्वधन्विनां।
हार्द्दिक्यं दशभिर्व्वाणैः प्रत्यविध्यत् स्तनान्तरे। ततो रथं युगेषाञ्च छित्त्वा भल्लैः सुसंयतैः। ९५०
अश्वांस्तस्यावधीत्तूर्णमुभौ च पार्ष्णिसारथी। ततस्तं विरथं दृष्ट्वा कृपः शारद्वतः प्रभो।
अपोवाह ततः क्षिप्रं रथमारोप्य वीर्य्यवान्। मद्रराजे हते राजन् विरथे कृतवर्म्मणि।
दुर्य्योधनबलं सर्व्वं पुनरासीत् पराङ्मुखं। तत्परे नाभ्यवुध्यन्त सैन्ये च रजसा वृते।
बलञ्च हतभूयिष्ठं तत्तदासीत् पराङ्मुखं। ततो मुहूर्त्तान्तेऽपश्यन्रजो भीमं समुत्थितं।
विविधैः शोणितस्रावैः प्रसिक्तं पुरुषर्षभ। ततो दुर्य्योधनो दृष्ट्वा भग्नञ्च बलमन्तिकात्। ९५५
जवेनापततः पार्थानेकः सर्व्वानवारयत्। पाण्डवान् सरथान्दृष्ट्वा धृष्टद्युम्नञ्च पार्षतं।
आनर्त्तञ्च दुराधर्षं शितैर्व्वाणैरवारयत्। तं परे नाभ्यवर्त्तन्त मर्त्या मृत्युमिवागतं।
अथान्यं रथमास्थाय हार्द्दिक्योऽपि न्यवर्त्तत। ततो युधिष्ठिरो राजा त्वरमाणो महारथः।
चतुर्भिर्निजघानाश्वान् पत्रिभिः कृतवर्म्मणः। विव्याध गौतमञ्चापि षड्भिर्भल्लैः सुतेजनैः।
अश्वत्थामा तथा राज्ञा हताश्वं विरथीकृतं। तमपोवाह हार्द्दिक्यं स्वरथेन युधिष्ठिरात्। ९६०
ततः शारद्वतः षड्भिः प्रत्यविध्द्युधिष्ठिरं। विव्याध चाश्वान्निशितैस्तथाऽष्टाभिः शिलीमुखैः।
एवमेतन्महाराज युद्धशेषमवर्त्तत। तव दुर्म्मन्त्रिते राजन् सहपुत्रस्य भारत।
तस्मिन् महेष्वासवरे विशस्ते सङ्ग्राममध्ये कुरुपुङ्गवेन। पार्थाः समेताः परमप्रहृष्टाः शङ्खान् प्रदध्मुर्हतमीक्ष्य शल्यं।
युधिष्ठिरञ्च प्रशशंसुराजौ पुरा कृते वृत्रवधे यथेन्द्रं। चक्रुश्च नानाविधवाद्यशब्दान् निनादयन्तो वसुधां समन्तात्।
इति श्रीमहाभारते शल्यपर्व्वणि शल्यवधे सप्तदशोऽध्यायः॥ १७॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ शल्येऽथ निहते राजन् मद्रराजपदानुगाः। रथाः सप्तशता वीरा निर्य्ययुर्म्महतो बलात्। ९६५
दुर्य्योधनस्तु द्विरदमारुह्याचलसन्निभं। छत्रेण ध्रियमाणेन वीज्यमानश्च चामरैः।
न गन्तव्यं न गन्तव्यमिति मद्रानवारयत्। दुर्य्योधनेन ते वीरा वार्य्यमाणाः पुनः पुनः।
युधिष्ठिरं जिघांसन्तः पाण्डूनां प्राविशद्बलं। ते तु शूरा महाराज कृतचित्ताश्च योधने।